

Въ отговоръ на това Радецки искомандувалъ: „встатъ“. Единъ батальонъ стрѣлци се качватъ на казашкитѣ коне и лѣтятъ . . .

Веднага послѣ това, по заповѣдта на Попова, на обознитѣ кола на орловския и брянски полкове и опълчението се качватъ стрѣлцитѣ и бързатъ . . .

Атакитѣ не се свършватъ; тѣ ставатъ все по-чести и по ожесточени . . . Куршуми лѣтятъ отъ всички страни. Числото на убититѣ и раненитѣ се увеличава. Гърмежитѣ отъ къмъ тилтъ ни все повече и повече се учестяватъ. Ей сега ще излѣзатъ, ако още не сж излѣзли, турцитѣ на шосето и ще ни отрѣжатъ пътя, а слѣдъ това ще свиятъ огнения кръгъ . . . И всичко свършено . . . Всички чакаме съ замиране на сърдцето развръзката на кървавата драма, — момента на последнѣото счепкване съ противника. Всички чакаме последната си минута, но всички сме рѣшени скъпо и прѣскъпо да продадемъ животътъ си. Най-насетнѣ, ето я приближава фаталната минута.

Врѣмето се изминаваше, а стрѣлцитѣ все още не се виждаха, а между това турскитѣ стрѣлци все по-близо и по-близо се спущаха къмъ сѣдловината на Шипка отъ позициитѣ си „Лисата и Зелената“ гори и все повече разпространяваха своя фронтъ и ни обхващаха съ огнения кръгъ. Черкези и башибозуци, а по-послѣ и турски войници, се виждаха долу — срѣщу тилната батарея. Срѣщу тия черкези бѣше истратенъ единъ взводъ войници, а другъ единъ взводъ испращаше своитѣ залпове отъ кръглата батарея. Горскитѣ топове, както всичкитѣ други, започнаха по-рѣдко да испращатъ своитѣ гранати и шрапнели по неприятелскитѣ колони. Снарядитѣ бѣха на довършване. Командира на планинската батарея, Орловъ, донася на началството, че снарядитѣ вече се свършили.

Моментъ бѣше критически: по лицата на всички се четеше недоумѣние. Началницитѣ на участъцитѣ на шипченската позиция пращаха до генералъ Столѣтова офицери съ донесения за положението на участъковитѣ защитници и питаха за стрѣлцитѣ, но стрѣлцитѣ все още не се показваха. Генералъ Столѣтовъ, който почти не слизаше отъ коня, съ бинокля въ ржка, ~~стоеше на банкета~~ и гледаше често по направление къмъ Габрово; но по шосето се виждаха само дълги редици отъ ранени войници и санитары съ носилки, на които носяха тежко раненитѣ. Настана скоро врѣме, обаче, когато и раненитѣ вече не се изнасяха, защото съобщението между заетитѣ възвишен-